

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De humili sui abnegatione hominis Devm amantis. Epistola II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Rom. 1.

illa ceu insomnia quædam, quibus tum ad oblectabaris. Agè iam expergiscere, tempus est Dominus toties apud te repulsam perpeffus, neutiquam desistere vult. Atqui amicum de repulisse, certè indecorum ac scœdum est. Ergo tuum illi fac patefcatur peccus, liceat illi tantopore te amanti ingredi in cordis tui domicilium oblecta te cum illo, & restaura ac sarcito tam diuturni temporis negligentias. Qui amicum pulsanti tardè aperit, debet eo celeritùs ac vehementius properare. Non ita tecum agitur, ut cum plerisque alijs tepidis ac remissis, qui non Deum nec Mundum admodum diligunt. Exigit Deus omnipotens, vt modis omnibus tam illi spiritali exhibeas cor tuum, quàm fuit ante Mundanum. Quicquid igitur hæctenus operæ ac industriæ in id quod erat temporarium, collocasti: deinceps in illud quod est stabile, firmum ac perenne, conferas.

Summè quid
nam Deus à
quouis exi-
gat.

*De humili sui abnegatione hominis DEVM
amantis.*

EPISTOLA II.

Habitabit lupus cum agno. Esaiæ II.
Cum naturæ author & opifex Deus in terras descenderat, sumpta hominis effigie, noua perpetrare volens miracula, syluestres feras effecit domitas, ac sæuas bestias mansuescit, vt potest colligi ex Propheta Esaiæ. Memini me olim legisse filia in Christo charissima, quod nunc demum capio quid sibi velit, nempe Amorem exæquare inæqualia. Eam

Cap. II. & 65.

ob rem Veneris simulacrum cæcum & oculis
captum pingi solet, quâdoquidem is qui amo-
ri cæco deditus est, rectum amittit iudicium.

Quod ut in amore temporario ac mūdano ve-
rissimū est, ita nihilominus pulchrè quadrat,
atque rectius accommodari potest ad amorem

spiritalē, utpotè qui multos honoribus ac
dignitatibus egregiè ornatos, iisdem ipsis peni-
tus dispoliâr it ac exuerit: aded ut etiam quidâ

Reges & Principes, repudiato imperio, paupe-
rum sese ministros fecerint, quo tenerrimo il-
li infantulo, ac cælesti illi amico suo sese con-
formarent. Age igitur filia, abijce ac proculca

abditum illum animi tui fastum ex generis
nobilitate nascentem, & amicorum atque co-
gnatorum infirmas fallacesque consolatiun-
culas, quibus hætenus sub quadam religionis

specie perniciosè ac fallaciter vsa es, illudens
planè tibi ipsi, demittasquæ tete hodie addul-
cissimum puerulum Dominum IESVM, in

præsepium humilitatis ac abiectiois illius,
ve is te subuehat & exaltet in thronum gloriæ
ac immensæ dignitatis suæ. *Qui parce seminat,* 2. Cor. 9.

*parce & metet. Et qui seminat in benedictionibus,
in benedictionibus & metet.* Quæso, ex animo &

viriliter istud agas filia, & sub ipsa mortalium
omnium vestigia te reponas ac submittas, haud
secus quàm si quoddam sis pedum illorum in-
uolucrum. Nōsti sane, ut nihil grauatè ferat

pannus eiusmodi, quo pedes obuoluuntur, ut-
cunque cum ipso agatur, quandoquidem pedi-
bus regendis destinatus est. Vera sui submissio
& depressio ac abnegatio, virtutū omnium & to-
tæ salutis ac beatitudinis radix est: vnde porrò

emer-

Amor seculi
vix exuendus.

Humiliatio-
nis modus
quis.

Abnegatio
sui ut sit vir-
tutum omnium
radix.

emergit mitis quædam & tacita tranquillitas ac tranquillum silentium, cum vera sui reſignatione coniunctum, idq; æquè erga infimum, vt erga ſummum. Doler profectò, ſapientem ac eloquentem eſſe, & nihilominus in ſilentio ſeſe continere: audire calumnias & obſectationes, nec ſecteri & vlciſci: hominem prudentem ac honoratum vitioſo ac nullius exiſtimationis homuncioni cedere, nec contradicere. At qui hoc eſt, ad præclariffimum Chriſti exemplar conformari. Quid verò poſſit aut homini conducibilis, aut Deo laudabilis eſſe? Hoc cum primis facit, ori ſilentij frenum iniicere, neque id laxare vnquam, niſi cum vera manſuetudine & rationabili moderamine ac diſcretionem, ita vt nullus omninò proficiſcatur ex ore ſermo ſuperflus, & qui non multum neceſſarius ſit, cedatque vel in laudem Dei, vel vtilitatem proximi. Equidem filia magnæ vitæ rigorem abſte neutiſſimam exigo ob naturæ tuæ imbecillitatem. Cibi, potûs ac ſomni tantum capias, quantum erit corpori neceſſarium, permittoq; tibi earum rerum vſum, quib; pro tua infirmitate opus habes. Porrò ſi ſalua velis effici, da operam, vt in ſupradictis grauiter te exerceas: nec deſpondeas animum, ſi non eueniant ſtatim omnia ex ſententia. Nam qui fieri poſſit, vt tot rerum imagines, tot ſordes, totis viginti annis in vnum aliquem congeſta locum, tam cito inde ſe reiſci patiantur? Ac paulatim de die in diem abſcedent ac emigrabunt, vbi ſibi nullum viderint ſuperreſſe locum. Sanctæ meditationes, deuotæ preces, & ſpirituales occupationes ac exercitia plurimum educerent.

Silentium o-
xis qui ſeruā-
dum quoque
prouchat.

Deſolatio in
exercitijs

ferent. Nec est quod admodum animo pregraueris, si parum experiaris dulcedinis: cogites potius ea te indignum. Maneas aduoluta vestigijs pijsissimi Domini IESU, donec sua te visitet gratia, tuique misereatur: permittas eum operari pro suo arbitratu. Crede mihi filia, multas adhuc habebis perpeti tempestates, multaque iniucunda ac nubila, antequam caelestis claritas & serenitas in te confirmetur. Quaeso te, prosperisne semper successibus fruita es, cum in seculo degeres? Equidem non puto. Modò lætis, modò tristibus, iterumque & molestis & iucundis afficiebaris, prout volubilis ferebat fortunæ rota. Idem ergo nihil grauatè feras erga omnipotentem DEUM, quem iure meritoque obseruare, cuique semper præsto esse debebis: cuius ira longè potior & optatior est, quàm fallax hominum amicitia & blandimenta. Dissimulatione quadam vttere erga eum: si quidem & ille in te plurima dissimulauit. Plane confidas ei ex animo, certa quod nunquam te poterit derelinquere. Immodè verò tanta illius honestas & benignitas est, vt nulla possit ratione vnquam illum deserere, qui seipsi possit totum permittere ac resignare. Fuit quidam penitus derelictus ac destitutus omnibus illis, quæ ei potuissent temporarium aliquod solatium vel amicitiam exhibuisse. Is ergò quodam

Spiritibus
quomodo fe-
renda.

Deo quate-
nus confidē-
dum.

Paradigma.

amici,

OTW
45

Neminem
repente per-
fectionis cul-
men obtine-
re.

Paradigma.

Vt quis post
lapsum reno-
uato pie posi-
to debeat re-
surgere.

amici, non vllæ denique seculi voluptates: sed
id ego ex animo lætor, quod vsque ad eð bonus
est Deus, & quod ille solus est amicus meus &
gaudium meum, vti ego pie spero & confido.
Tamet si filia mea paucos inuenire liceat, qui
non interdum quodam tepore laborent, licet
alius plus, alius minus: attamen hac in parte
est, quod te scire velim, videlicet montem esse
præcelsum, ac iter lubricum, vt non possit v-
no impetu confici ac superari. Iterùm atque i-
terùm connitendum est, donec ad montis fa-
stigium pertingatur. Mollis ac delicatus miles
est, qui nimio auditus terrore fractus retroce-
dit, nec statim resumptis viribus pedem ed re-
fert vnde extulit, seseque viriliter opponit.
Pugnare & configere cum hostibus, proprium
est pijs quibuslibet in hac vita mortali. Noui
ego fratrem quendam professione Dominica-
num, qui multis atque crebris importunis que-
rentationum fluctibus non nihil repulsus atque
retorsus reiectus, & vt ipsi videbatur, vera
strenuitate ac intima animi deuotione nuda-
tus intra seipsum se recipere, Deoque dicere
solitus fuit: Quidnam mihi accidit Domine
Deus? Eheu quam imprudens & nescius deor-
sum tetendi. Agè iam anima mea totis viribus
hilariter operam demus nouis cumulãdis me-
ritis: vetera iam prorsus euannerunt. Atque ita
rursus incipiebat sibi ipsi subtrahere, corpus ca-
stigare, hominum consortia deuitare, grauita-
tem ac maturitatem quandam præ se ferre, se-
ipsum custodire, nouas effingere preces, nouas
assumere exercitia, viasque omnes vnde sibi ex-
cidisse videbatur, instaurare ac facere: atque hinc
in mo-

in modum sese noctes atque dies exercitare, donec diuino quodam seruore ac intima deuotione rursus inflammaretur ac incalesceret. Et plerunque posteriora exercitia longè feliciùs illi succedebant, & cumulationem conciliabatur gratiam, quam quæuis præcedentia. Interim sui cordis meditatione sepeliebat veterem hominem perinde, ac si nunquam fuisset: multasque inuenit sese custodiendi vias, quas nunquam ante cogitauerat, sicque seipso semper prudentior efficiebatur: ac deinde iterum relapsus rursus ut ante denuò inchoabat. Idque fortassis illi innumeris euenit vicibus. Ita nimirum æterna Sapientia per organum suum beatissimum patrem Bernardum docet, ita dicentem, hoc ipso discerni electos à reprobis, quod reprobi cum ceciderint, non adijciant ut resurgant, electi verò mox resurgere ac proficere nitantur. Non enim potest quisquam in hac vita in eodem semper gradu persistere. Facile propterea in errorem induci potest is, qui Deo primum seruire incipit. Ut verò idem ipse in Deo stabilis ac firmus perseueret, nihil sanè vtilius illi fuerit, quam ut externas omnes occupationes, quoad poterit, recte ac ordine deuotè & subterfugiat, atque in seipsum sibi viam feruat & muniat, secumque intus maneat. Is tanque cordis pacem venalem circumfert, qui absque ingenti necessitate rebus externis molestem deditus est. Fertur Albertus Magnus dixisse, nunquam se ad homines accessisse, quin minor homo rediret. Quilibet ergo sese medullitus semper & vbiq; vniat Deo. Quod ut melius possit, det operam silentio, Diuinis vacet

Aurea mensura
sui Bernardi
sententia.

Alb. Magni
pophthegma.

vacet Meditationibus, paucis vtatur verbis, magnis ac rigidis sit intentus operibus : quibus quid ipsi Deus patiendum euenire permiserit hilariter accipiat, cunctorum hominum delictus patienter ferat ac dissimulet, improbos castigat, nemini admodum familiaris sit, sensibus suis inuigilet, nulli plus satis temporis aut laborum commodet, sese diligenter obseruet, sibi Deum & Mortales omnes se deprimat, de cunctis hominibus bene loquatur, seipsum vilipendat & accuset. DEO hilariter seruiat, proximis bona præbeat exempla, minima peccata æquè ac ac maxima deuiter, DEVM in cunctis spectet ac intendat, atque ita tempus omnem confingat cum omnipotente DEO. Siquidem huius ratione poterit quis in DEO stabiliri, tempus recuperare perditum, ac novos meritorum & Diuinæ Gratia thesauros sibi acquirere ac mereeri. Vale.

Tempus amissum vii recuperetur.

Vt ad crucem & afflictionem perferendam spontè resignare debeamus exemplo IESV Christi.

EPISTOLA III.

Nigra sum, sed formosa, Filia Ierusalem. Sicut tabernacula, &c. Cant. 1.

Verba hæc animæ sunt DEVM amanti. Quod autem ad literam attinet, dicta videntur de Salomonis regis charissima coniuge, quæ quod velut Aethiopissa nigra esset, & nihilominus in tam grandi vxorum & concubinarum